

~~ERLE~~
ERLEND
ERICHSEN
NÁRODNÍ
SATANISTA

NÁRODNÍ SATANISTA

Host, Brno 2012

666

ERLEND
ERICHSEN
NÁRODNÍ
SATANISTA

Erlend Erichsen

Nasjonalsatanisten

Copyright © Cappelen Damm AS, 2005

Translation © Alice Týnská, 2012

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-741-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-742-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-743-0 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-744-7 (Formát MobiPocket)

We are inspired by our hatred
towards humanity, life, goodness
and happiness ... All my time is
dedicated to the WAR and everything
concerned with it, which includes
my label and band.

EURONYMOUS

Kapitola 1

PŘÍBĚH NEPŘÁTELSTVÍ

Postávali jsme v Nygårdsgaten pod pouličními lampami a čekali, temnotu občas prolomily záblesky světel projíždějících aut. Právě přestal padat sníh s deštěm a před námi sem dorazila jen malá skupinka mladých lidí. Stáli v řadě a poněkud narušovali mystickou atmosféru, kterou jsem cítil. Spokojeně jsem prozkoumával novou černou koženou bundu a v pravidelných intervalech jsem pokukoval po svém novém kamarádovi, který se vzpřímenou hlavou přehlížel řadu před námi. Byl téměř o půl hlavy vyšší než já. Pokaždé když se někdo zasmál nebo pronesl nějakou hloupost, pomalu přivřel oči, a než je zase otevřel, nechal je pár vteřin zavřené. Občas přitom zavrtěl hlavou. Postřehl jsem, že sebou trochu trhl, několikrát se ke mně naklonil a pošeptal něco jako *ovce, sráči, zrasraná lůžka*. Vdechoval jsem vlhký zimní vzduch. Těšil jsem se, neskutečně jsem se těšil, že uslyším, uvidím a vychutnám si muziku z takové blízkosti. Přes skleněné dveře jsem zahlédl muže, zřejmě prodáváče lístků, naklonil jsem se k okýnku ve dveřích, abych nakoukl dovnitř. Na stěně visel velký plakát, stínil jsem si oči rukou, abych na něj lépe viděl, ale to jediné, co se mi podařilo rozluštit, byla věta *Smrt nade světlo a čas*. V údivu a nadšení jsem zavřel oči, pak jsem se otočil ke kamarádovi, odcitoval mu tu větu a ukázal ke skleněným dveřím. On se však jen nenávisnými pohledy zabodával do lidí před námi, nevnímal mě. Znovu jsem zkoumavě přehlížel ulici,

zachvěl jsem se, přicházely k nám čtyři černě oděné postavy, byli to členové kapely Gorgoroth v černých hávech, s havraními vlasy, černým líčením kolem očí v křídově bílých tvářích. Jednotní v nenávisti a smutku, jako bytosti z jiné dimenze, odlišného plemena. Poklepal jsem kamarádovi na rameno a ukázal na ně, blížili se k nám majestátně a sebejistě. Působili jako vystrížení z choromyslného snu, jako něco z onoho světa, co se sneslo do naší prosté pozemské sféry. Odvrátil jsem se od nich, z nějakého důvodu jsem se musel podívat na něco obyčejného, auta v ulicích, lidi v parku, bezlisté stromy v šeru, musel jsem nechat oči odpočinout. Muziku, kterou jsem dennodenně poslouchal, skládala právě tahle kapela a já jsem je nedokázal vnímat jako lidi, spíš mi připadali jako přízraky a přeludy. Najednou byli mezi námi. Všichni v řadě zmlkli. Míjeli nás, jen letmo se na nás podívali, ale ne jak by to udělaly uhlazené rockové hvězdy, spíš jako tichá a nepřátelská zvířata, která mohou kdykoliv zaútočit, zakvílet a pokousat tě do krve. Neusmívali se ani nemluvili, pohybovali se ztěžka a pomalu. Černé kožené kabáty měli posázené ostrými hřebíky a nýty, z předloktí a z vysokých bot jim do všech stran trčely hroživé bodce. Jeden z nich měl přes ramena přehozenou černou kápi a bílou barvou pomalované konce i ruce. Tohle nebylo divadlo, pro ně to bylo přirozené. Nám, kteří jsme si je přišli poslechnout, dávali najevo své opovržení, jednoduše nás přehlíželi. Připadal jsem si nicotný a bezvýznamný, nevěnovali mi jediný pohled,

naprosto nás ignorovali. Ten nejmenší z nich měl na sobě tričko s potiskem na zádech, a než zapadl dovnitř, přečetl jsem na něm slova *Antihuman Ritual Massmurder*. Dveře se zase ztěžka zabouchly a lidé v řadě znovu začali povykovat. V uších mi pulzovala krev, zrychleně jsem dýchal. Skoro jsem zapomněl, že kamarád stojí hned vedle mě. Civěl do země, usmíval se, a když jsem na něj konečně promluvil, téměř nereagoval.

Když nás pustili do klubu Garage a my scházeli dolů po temném schodišti, nepřipadal jsem si zrovna zasvěceně. Sklep byl vlhký a studený, do nosu mě praštil pach zvětralého piva. Burácení z reproduktorů v klubu jsem okamžitě poznal, ten hlučný a chladný rámus, s nímž jsem si teď spojoval muziku, extrémní muziku. Před příchodem Gorgoroth na scénu nám jejich skladby pouštěli z přehrávače. Lidé postávali v hloučcích kolem baru nebo u pódia a pokřikovali na sebe. S kamarádem jsme si koupili pivo a stoupli si stranou. Působil mnohem uvolněněji než já.

„Sakra, nejses napnutej?!“ křikl jsem na něj.

Zhluboka se nadechl a napil se piva.

„Čekám něco převratného, chci...“ odmlčel se a podíval se mi přímo do očí, „...*black metal!*“ řekl pak s důrazem na každé slovo.

Přikývl jsem a dvakrát upil z půllitru, nedokázal jsem klidně postát, čekal jsem na chaos a na muziku. Očekával jsem, že budu moci zažít to, čemu se říká black metal.

Prudce se otočím k pódiu, slyším podivný zvuk, mlhostroje chrlí do klubu dým a za ním zahlédnu něčí obrysy. Nad pódiem visí plachta s obráceným křížem a postavou Krista hlavou dolů. Proti mně ve tmě svítí obrácený krucifix. Položím püllitr s pivem a rychle se přesunu k zábradlí umístěnému před pódiem s monitory a hudebními nástroji. Sál naplňuje děsivý křik, pevně se chytnu zábradlí a zírám na vokalistu. Na hrudi má připnutou otočenou norskou vlajku, takže kříž na ní směřuje obráceně dolů. Do uší řeže burácení kytar a bicích. Mám pocit, jako bych se probíral z jakéhosi psychického útlumu, cítím to, házím hlavou a směju se. Směju se a bez ustání křičím, nedokážu se pustit studeného ocelového zábradlí, mlátím hlavou, točím vlasy a lidé se kolem mě tlačí dopředu. Muzika ve mně sílí, zhmotňuje se v něco, co se podobá zvuku divoké norské přírody. Neproniknutelná a těžká jako vodopády, déšť, vítr a kamenná lavina, jako řev lidí, kteří uvnitř hoří. Nabývá takových rozměrů a natolik ohlušuje, že téměř nevnímám, že mi z čela teče krev, jak jsem se praštil o zábradlí, které svírám rukama. Do publika letí dvě ovčí hlavy, cítím tlak lidí, kteří se na mě mačkají ze všech stran, kopou do ovčích hlav a řvou. Poznávám skladbu, kterou hrají, je to *Katharinas Bortgang*, zavřu oči, řvu a podlamuji se mi kolena. Táhne mě to k zemi, zábradlí se otřásá, pouštím se, stává se ze mě někdo jiný.